

Sygn. akt II K 869/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Zajączkowska

Protokolant (...)

przy udziale prokuratora Macieja Godzisz

oskarżyciela posiłkowego (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (...)

sprawy

(...), urodzonego (...) w (...)

syna (...) i (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) roku w miejscowości (...) (...), gm. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innym nieustalonym sprawcą po uprzednim otwarciu w nieustalony sposób i pokonaniu fabrycznych zabezpieczeń zaparkowanego tam samochodu (...) o niemieckich numerach rejestracyjnych (...) (...) dokonał zaboru wskazanego pojazdu w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującym się wewnątrz mieniem w postaci: urządzenia nawigacji satelitarnej oraz dwóch odbiorników CB wszystko o łącznej wartości (...) zł na szkodę (...)

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

• o r z e k a –

1. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za czyn ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego (...) nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset złotych);
3. na podstawie art. (...) § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu dowody rzeczowe opisane w Wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/244/17/P pod poz. 1-7;
4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania oskarżonego w sprawie w okresie od dnia 7 sierpnia 2017 r. godz. 18:00 do dnia 9 sierpnia 2017 r. godz. 10:50
5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 869/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) roku (...) z drugą nieustaloną osobą przyjechał samochodem należącym do oskarżonego marki (...) nr rej. (...) do miejscowości (...) (...), gm. (...), woj. (...). O godz. 12:59 wjechali przez bramę główną na parking domu weselnego, na którym stał zaparkowany pojazd marki (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych (...) (...). Podjechali do tego samochodu. W nieustalony sposób otworzyli zamknięty samochód (...), pokonali zabezpieczenia, po czym jeden z mężczyzn odjechał samochodem oskarżonego, a za nim odjechał drugi sprawca pojazdem marki (...) należącym do pokrzywdzonego (...). W samochodzie (...) znajdowały się: urządzenia nawigacji satelitarnej, dwa odbiorniki radia. Łączna wartość wyrządzonej szkody wyniosła 34.100 zł.

(...) ma (...) lat, jest (...), (...)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań świadków: (...) (k. 4-4v, 356-358), (...) (k. 19-20, 358-359), (...) (k. 11v-12, 359), (...) (k. 14v, 359-361), (...) (k. 195v, 361), notatki urzędowej (k. 1-2, 27, 28, 29, 35-36, 38-39, 67, 70, 71, 121), protokołu oględzin (k. 17-18, 30-31, 41-42, 53-56, 78-79, 92-93, 281-303), umowy sprzedaży samochodu (k. 114), odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z 26/11/2013 roku sygn. akt II K 70/13 (k. 190-191), wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie IV K 214/02 (k. 239-241), wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.02.2005 roku sygn. II Aka 239/04 (k. 242), karty karnej (k. 348, 384, 390, 398).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Na etapie postępowania sądowego oskarżony nie odbierał kierowanej do niego na wskazany przez niego adres zamieszkania korespondencji. Nie stawił się na rozprawę. Nie składał wyjaśnień.

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków (...), (...), (...), (...), (...), (...). Świadkowie zeznawali logicznie, konsekwentnie, rzeczowo, przekonująco.

Opinię z przeprowadzonych badań informatycznych Sąd ocenił jako jasną, pełną, spójną.

Autentyczność oraz wartość dowodowa ujawnionych bez odczytywania dokumentów na rozprawie nie budzi wątpliwości Sądu, gdyż zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji w przepisanej prawem formie, ich treść, autentyczność nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów wynika, że w dniu (...) roku bezpośrednio przed dokonaniem kradzieży pojazd należący do oskarżonego marki (...) nr rej. (...) wjechał na parking, na którym zaparkowany był samochód należący do pokrzywdzonego (...). Z zapisu monitoringu wynika, że w pojeździe oskarżonego znajdowało się dwóch mężczyzn: kierujący oraz pasażer. Z nagrania wynika, że pojazd oskarżonego o godz. 13:02 zatrzymał się na drodze wyjazdowej przed bramą ośrodka, po czym kiedy obok tego pojazdu przejechał samochód (...), pojazd marki (...) ruszył za nim. Z kolei protokołu oględzin nagrania zapisu wideorejestratora (...) wynika, że po tym gdy oba pojazdy wyjechały z posesji w miejscowości (...) (...), samochód (...) należący do pokrzywdzonego, na ul. (...) w (...) (droga krajowa nr (...)) nadal jechał za pojazdem oskarżonego.

W świetle tak ustalonych faktów należy przyjąć, że obaj mężczyźni, którzy przyjechali na miejsce kradzieży pojazdem oskarżonego marki (...) nr rej. (...) brali udział w kradzieży samochodu marki (...).

Właścicielem samochodu (...) w dniu (...) roku był (...).

W tej sprawie brak dowodów na to, że pojazd którym kierował oskarżony był w dniu (...) r. dostępny dla kogoś innego aniżeli oskarżony. Oskarżony nie wskazał żadnej osoby, której użyczyłby w tym dniu pojazd do użytkowania. Nie podnosił również, że w dniu (...) utracił samochód. Z pewnością gdyby samochód oskarżonego był skradziony, oskarżony utraciłby nad nim kontrolę, zgłosiłby to niezwłocznie organom ścigania, skoro w dniu (...) bezpośrednio po stwierdzeniu kradzieży tego pojazdu zgłosił się komendy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, celem zgłoszenia kradzieży pojazdu.

Żaden z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów nie pozwolił na wykluczenie sprawstwa oskarżonego, tj. przyjęcie, że w czasie kiedy doszło do dokonania kradzieży oskarżony przebywał w innych miejscach.

Oceniając czy oskarżony mógł dopuścić się tego czynu trzeba mieć na uwadze również to, że oskarżony w przeszłości był wielokrotnie karany. W czasie przesłuchania w charakterze podejrzanego nie wskazał źródła utrzymania. Również jego siostra nie potrafiła wskazać z czego oskarżony się utrzymuje.

Te wszystkie okoliczności rozpatrywane we wzajemnym powiązaniu prowadzą do nieodpartego wniosku o sprawstwo oskarżonego pomimo braku na to dowodów bezpośrednich. Brak możliwości przyjęcia jakichkolwiek innych wersji zdarzenia.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączająca. Oskarżony jest osobą pełnoletnią, miał pełną zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.

Sąd uznał zatem, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, a swoim zachowaniem wyczerpał on dyspozycję art. 279 § 1 k.k.

W doktrynie prawa karnego oraz orzecznictwie od dawna jest utrwalony pogląd, że kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym wskazuje się, iż nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej, oraz eksponuje cel, dla którego ustanowiona została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera. Istota włamania sprowadza się więc nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia przeszkody chroniącej dostępu do rzeczy, lecz polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami.

Ustawodawca w przepisach art. 279 § 1 k.k. penalizuje zabór cudzej rzeczy ruchomej

„Cudza rzecz” to rzecz „cudza dla sprawcy”, który nie ma do niej żadnych praw.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż niewątpliwie oskarżony w dniu (...) r. wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, po uprzednim otwarciu w nieustalony sposób i pokonaniu fabrycznych zabezpieczeń zaparkowanego tam samochodu (...) o niemieckich numerach rejestracyjnych (...) (...) dokonał zaboru wskazanego pojazdu w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującym się wewnątrz mieniem w postaci: urządzenia nawigacji satelitarnej oraz dwóch odbiorników CB.

Udział obu sprawców w popełnieniu przestępstwa był istotny. Z materiału dowodowego wynika, że obaj sprawcy przyjechali samochodem oskarżonego na miejsce kradzieży. Kierujący pojazdem oskarżonego, czekał na drugiego sprawcę przy bramie wjazdowej i kiedy ten wyjeżdżał skradzionym pojazdem przez bramę ośrodka, kierujący pojazdem oskarżonego odjechał za nim z miejsca kradzieży, potem jechał w bliskiej odległości. Tak ustalone powyżej zachowanie w ocenie Sądu wskazuje na to, że było to działanie dwóch sprawców wspólnie i w porozumieniu, obaj sprawcy swoim zamiarem obejmowali popełnienie tego czynu, zachowanie obu stanowiło istotny wkład we wspólne działanie objęte porozumieniem.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny. Oceniając stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego przez niego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, jak również opisane wyżej: sposób i okoliczności ich popełnienia, postać zamiaru i motywację sprawcy. Oskarżony działał z niskich pobudek, chcąc w łatwy sposób wzbogacić się cudzym kosztem. Jednocześnie było to włamanie do samochodu i kradzież samochodu a nie np. włamanie do budynku mieszkalnego, który to czyn w ocenie cechowałby się znacznie wyższym stopniem społecznej szkodliwości czynu.

Przechodząc do rozważań dotyczących wymiaru kary, podnieść należy, że czyn oskarżonego zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 1 roku do 10 lat.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności miał na względzie okoliczność obciążającą, którą jest uprzednia karalność. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności łagodzących.

Okoliczności popełnionego czynu, stopień społecznej szkodliwości czynu, w ocenie Sądu sprzeciwiały się wymierzeniu tzw. kary sekwencyjnej na podstawie art. 37 b k.k.

W ocenie Sądu kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności spełni swe cele. Uświadomi oskarżonemu, jak i innym osobom nieopłacalność zachowań mających na celu łamanie przepisów prawa.

W tej sprawie pokrzywdzony złożył wniosek o naprawienie wyrządzonej szkody. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że ubezpieczyciel wypłacił mu równowartość skradzionego pojazdu. W tym zakresie szkoda została naprawiona. Ubezpieczyciel natomiast nie wypłacił pokrzywdzonemu równowartości przedmiotów które znajdowały się w samochodzie, a które również zostały skradzione. Ich dokładnej wartości pokrzywdzony nie był w stanie dokładnie określić. Pokrzywdzony nie przedstawił dowodów wskazujących kiedy i za jaką kwotę nabył te przedmioty. To, że pokrzywdzony był przekonany, że mógłby każdy z tych przedmiotów sprzedać za określone przez niego kwoty nie oznacza, że tyle były warte. W ocenie Sądu wartość wszystkich skradzionych przedmiotów nie była mniejsza niż 500 złotych. Z uwagi na powyższe Sąd orzekł od oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 500 złotych. Podnieść trzeba, że zgodnie z treścią art. 46 § 3 k.k. takie rozstrzygnięcie Sądu nie pozbawia pokrzywdzonego możliwości dochodzenia całości wyrządzonej szkody w odrębnym postępowaniu, w którym może wykazywać, że wartość skradzionych przedmiotów wyniosła więcej niż (...) zł.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił (...), przejmując je na (...). Oskarżony bowiem aktualnie jest bezrobotny.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku